

vení čl. 273 prvý odstavec obch. zák. vzhledem ku svému zcela povšechnému znění zahrnuje v sobě též liberalitu (srov. Staub-Pisko § 8 k čl. 273 obch. zák.), je oprávněn závěr, že sporný darovací slib byl u žalované akciové společnosti (vedlejší) obchodem podle čl. 273 obch. zák., to tím spíše, ježto žalovaná se ani nepokusila vyvrátiti domněnku čl. 274 prvý odstavec obch. zák., nýbrž naopak sama tvrdila ve sporu, že právní jednání, z něhož jest žalováno, bylo u ní obchodem, a právě z toho důvodu před okresním soudem, kde žaloba původně byla podána, vnesla námitku věcné nepřislusnosti dovolávaného soudu, kteréžto námitce soud vyhověl, vysloviv svou věcnou nepřislusnost, a postoupiv věc podle žalobcova návrhu (§ 261 poslední odstavec c. ř. s.) okresnímu soudu pro věci obchodní, takže celý spor v své i druhé stolici byl projednán před obchodním soudem. Byl-li však onen slib, jak dovoďeno, u žalované společnosti obchodem, nebylo v tomto případě k platnosti a žalovatelnosti darovací smlouvy zapotřebí zřízení notářského spisu. To plyne z předpisu čl. 317 obch. zák., podle kterého ku platnosti obchodních smluv se nevyžaduje písemní formy, ani jiných formalit, leč by byly obchodním zákonem samým předepsány, a z čl. 277 obch. zák., podle něhož předpisy obchodního zákona platí pro obě smluvní strany, je-li smlouva i jenom pro jednu z nich obchodem, pokud v předpisech samých není stanoveno, že platí jenom pro onu stranu, pro kterou jest smlouva obchodem. Z toho plyne, že platnosti slibu, z něhož žalobce vyvozuje žalobní nárok jakožto obchodu není na závadu skutečnost, že o něm nebyl zřízen notářský spis (srov. Staub-Pisko § 5 k čl. 317 obch. zák. a rozh. Adler-Clemens čís. 2846). Jelikož jinak z vlastního přednesu žalované jest patrné, že správní rada povolení důchodu vzala na vědomí, při čemž je nezávažno, že je tam mluveno o 30 až 35 Kč měsíčně, když spornou nebyla výše důchodu, nýbrž závaznost slibu, a jelikož dále, pokud jde o námitku vynucení, nebylo ani tvrzeno, že vyhrůžek použito bylo i tenkrát, když věc byla přednesena ve správní radě a tato povolení důchodu vzala na vědomí, mělo žalobě býti vyhověno, jak správně učinil prvý soud.

Čís. 7198.

Elektrické vedení jest dílem ve smyslu § 1319 obč. zák. Majitel elektrického vedení jest práv ze škody, nebyla-li v místech, kde se úraz stal, provedena izolace. Na majiteli elektrického vedení jest, by neopomenul učiniti vhodná opatření, která podle poměrů a stavu věci lze rozumně očekávati. Bylo-li elektrické vedení provedeno odbornou firmou, úředně schváleno a provozu odevzdáno, neměl majitel vedení rozumné příčiny k nějakému opatření, pokud šlo o vadu tajnou, pro něho nepoznatelnou.

(Rozh. ze dne 30. června 1927, Rv I 477/27.)

Žalobcův kůň byl zabit dotekem drátu telefonního vedení. Škodná událost nastala tím, že zřizenci ředitelství pošt a telegrafů přehodili telefonní drát přes silnoproudé elektrické vedení žalované obce, jež ne-

bylo dostatečně izolováno. Žalobu o náhradu škody proti obci procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Odvolací spis klade zvláštní váhu na to, že došlo ke styku telefonního drátu s městským silnoproudním vedením právě u neisolovaných svorek nad kolnou hostince na elektrické přípojce a že podle znaleckého posudku tato motorová přípojka, nejsouc izolována, neodpovídá platným bezpečnostním předpisům a ukládá dále zodpovědnost za zahynutí žalobcova koně žalované obci jakožto majitelce vadné, proti bezpečnostním předpisům provedené elektrovední sítě, po které rozvádí elektrickou energii k účelům výtěžným, po živnostensku ji prodávajíc, při čemž se odvolatel opírá o ustanovení § 1319 obč. zák., poněvadž jde o dílo pod tento § spadající. Poslední věta tohoto § ustanovuje jako jednu z podmínek závazku k náhradě škody okolnost, že držitel nedokáže, že se vynasnažil, seč byl, aby bylo čeleno nebezpečí. Podle zjištění prvního soudce zadala žalovaná obec provedení rozvodní sítě odborné fě R. a byla tato síť také se všemi přípojkami včetně přípojky, o niž v tomto sporu běží, za účasti odborných znalců úředně kolaudována a okresní politickou správou schválena a ku provozu odevzdána, takže po této stránce nelze žalované obci přičítati zavinení. Zjištěno je dále prvním soudem, že telefonické vedení, při němž došlo k zabítí koně, bylo prováděno zřízenci pošt a telegrafů, tedy nikoli žalované obce, že žalovaná obec o jejich jednání ani nevěděla a jejich neopatrnou činnost ani předvídati nemohla, to tím méně, když z průběhu sporu je patrné, že oni zřízenci u obce ani řádně nezakročili, aby bylo silnoproudé vedení vypjato a tím možnému úrazu zabráněno. Nelze tedy žalované obci činiti ani nejmenší výtky, že se nevynasnažila, seč byla, by bylo možnému nebezpečí čeleno, zejména když je nesporno, že jako vlastnice elektrovední sítě vydala vyhlášku, by občanstvo při ořezávání stromů, při opravách domů atd. v blízkosti elektrického proudu požádalo obec o jeho vypnutí. Za tohoto stavu věci nelze závazek žalované obce k náhradě škody vyvozovati ani z ustanovení § 1319 obč. zák. Není o tom pochybnosti, že žalobce nemá na pádu svého koně žádně viny, ale z toho, co dosud uvedeno, plyne jasně též, že nemůže náhradu škody žádati právě od žalované obce.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by o ní znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Opodstatněno jest dovolání, pokud uplatňuje dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci ve smyslu § 503 čís. 4 c. ř. s. Žalovaná obec jest majitelkou elektrického vedení, jehož proudem byl usmrčen žalobcův kůň, a není pochyby, že elektrické vedení jest dílem ve smyslu § 1319 obč. zák. (sb. n. s. čís. 3960). Podle tohoto místa zákona jest majitel díla povinen náhradou, stala-li se událost následkem vadné povahy díla a nedokáže-li, že užil veškeré péče nutné pro odvrácení nebezpečství. V onom směru je zjištěno, že elektrické vedení bylo vadné, poněvadž v místech, kde úraz se stal, nebyla prove-

dena správně izolace. Příčinná souvislost nebyla přerušena jednáním zřízenců ředitelství pošt a telegrafů, jímž došlo k dotyku s telefonním vedením, jelikož v příčinné spojitosti jest každá jednotlivá podmínka úrazu a spojitost tato se přerušuje jen úmyslným jednáním třetí osoby, po případě i poškozeného, směřujícím ku přivedení protizákonného výsledku. Bylo tedy na žalované obci, by provedla důkaz shora vzpomenutý, t. j. podle materiálu k III. dílčí novele obč. zák. důkaz, že nepominula učiniti vhodná opatření, která podle poměrů a stavu věci lze rozumně očekávati (sb. n. s. 6042). Ve směru tom žalovaná prokázala, že dílo dala provésti odbornou firmou a že elektrická síť byla pak se všemi přípojkami, včetně přípojky, o niž tu jde, úředně schválena a k provozu odevzdána. Mohla tudíž žalovaná obec ovšem spoléhati, že dílo jest bezvadné a neměla rozumné příčiny k nějakému opatření, avšak jen potud, pokud šlo o vadu tajnou pro ni nepoznatelnou (sb. n. s. 3960, 6042), neboť jinak byla povinna, ji odstraniti, třebaže dílo bylo zadáno firmě odborné a schváleno příslušným úřadem. Než v tomto směru schází potřebná skutková zjištění a dlužno proto věc s tohoto hlediska projednati a zejména vhodným znaleckým důkazem ve směru tom objasniti.

Čís. 7199.

Osmihodinná doba pracovní (zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n.).

Odměnu za práci přes čas lze paušalisovati. Stačí, byly-li si strany vědomy, že ujednaná mzda zahrnuje v sobě odměnu také za dobu, jež převyšovala osmihodinovou pracovní dobu. Lhostejno, zda zaměstnavatel stanovil pracovní doby, převyšující osmihodinovou pracovní dobu, se svolením živnostenského inspektorátu, či bez něho.

(Rozh. ze dne 30. června 1927, Rv II 248/27.)

Žalobce pracoval od 12. srpna 1925 do 13. září 1926 jako mlynářský pomocník ve mlýně žalovaného za týdenní mzdu 80 Kč s úplnou stravou a bytem. Dne 12. září 1926 byl žalobce ze služby propuštěn a obdržel odbytné za čtrnáctidenní výpovědní lhůtu 374 Kč. Tvrdě, že v podniku žalovaného pracoval denně 12 hodin, domáhal se žalobce na žalovaném úplaty za práci přes čas. **Procesní soud prvního st. l. i c e** žalobu zamítl, **o d v o l a c í s o u d** napadený rozsudek potvrdil. **D ů v o d y:** Zjištěním, že byla za 12hodinnou pracovní směnu umluvena týdenní mzda 80 Kč se stravou a bytem, dále, že za pracovní dobu převyšující 8hodinnou pracovní dobu až do 12 hodin byla ujednaná paušální odměna, dále že podle úmluvy měla býti zaplacená jen práce přes 12hodinovou směnu a táž skutečně byla zaplacená, konečně, že žalobce odměnu za 4 hodiny přesahující 8hodinnou pracovní dobu při výplatě mzdy nikdy nežádal, jest zamítnutí žalobní žádosti úplně ospravedlněno. Po stránce právní tvrdí žalobce, že zákonem o osmihodinné pracovní době, vydaným podle Versailleské mírové smlouvy,